

אשכולות פואטיקה

כתב העת

גיליון 11 ספטמבר 2026 | תשרי התשפ"ז

אשכולות
פואטיקה

שירה עברית לעם

ראש השנה, תשפ"ז

יקרים ויקרות

שמח להציג את 'קרוב רחוק', כתב העת הדיגיטלי של אשכולות פואטיקה. ראש השנה הוא זמן של התקרבות, אל עצמנו, אל האנשים היקרים לנו, אל הזיכרונות שאנו נושאים עמנו ואל התקווה למה שעוד יבוא. ברגע שבו שנה אחת מתרחקת ושנה חדשה מתקרבת, מתחדדת השאלה: מה באמת קרוב, ומה נותר רחוק וזהו הוא הציר שסביבו נוצר הגיליון הנוכחי. 'קרוב רחוק', מילים מנוגדות לכאורה, אשר מתקיימות לא פעם יחד. אדם יכול להיות רחוק מאיתנו פיזית ונוכח מאוד בלבנו; אפשר לשבת לצד אדם אהוב ולהרגיש מרחק; זיכרון מלפני שנים עשוי להיות קרוב יותר מאירוע שהתרחש אתמול.

השירים בגיליון נוגעים במרחב העדין הזה שבין קרבה לריחוק. הם עוסקים באהבה וגעגוע, במשפחה ובית, פרידה וזיכרון, אנשים שהיו ואינם ואלה שנמצאים לידנו, ובכמיהה האנושית לגשר שוב ושוב על המרחק שבינינו.

ובתוך כל אלה נמצאת המילה. שיר יכול להשיב אלינו לרגע אדם שהתרחק, לפתוח דלת אל בית שאיננו עוד, להחיות זיכרון ולומר את מה שלא הצלחנו לומר בזמן. 'קרוב רחוק' יוצא בראש השנה ומבטא את הרצון להביט קדימה, לשאול אל מי ואל מה אנחנו מבקשים להתקרב, מה הגיע הזמן להשאיר מאחור, ואילו מרחקים בחיינו אנחנו עדיין מבקשים לצמצם.

'אשכולות פואטיקה' ממשיכה לטפח קהילה יוצרת וחייה, מקום שבו מילים מחברות בין אנשים, סיפורים וזיכרונות, מקום שבו הרחוק יכול להפוך לקרוב.

מאחל לכולנו שנה שבה נדע להתקרב למה שחשוב באמת, לשמור קרוב את מי ואת מה שאנו אוהבים, ולתת למילים ליצור מקום גם במקום שבו נוצר מרחק,

שלכן.

שוקי גוטמן

עורך ראשי,

'אשכולות פואטיקה' - המרכז הישראלי לשפה, זהות ושייכות

משתתפי כתב העת

ערן אופיר טורנר
דנה אדרי פינבלט
אסף קורן
אסתר קאפח
מיכל בינהיים
רחל אשד
אבישג מטלון
תמר דוד-כריספי
יעל שרף
נגה רובין
יאנה סיטרמן לסרי
עדי שמעון אלון אלקלס
חנה קב-רוט
יורם יגאל
אייל משה לוי השלישי
ארנינה קשתן
אפרת פז
דבורה בר שיר
שוקי גוטמן

יורם סלבסט
רונית בכר שחר
לילך מאיר
רם הרשטין
טליה בירקאן
תמר מחלין
כוכבה שניידר
מינה גורל
דורית לרמן
יעל גלי
יותם שפירא
יפה חכמון
ריטה סבר
חגית בת-אליעזר
ברכה הבר
שרה זמירה איזקס
אבינעם ווקר
ספיר קייזר

כמוסה / יורם סלבסט

רְשומָה בִּי עֲדִין
כְּמוֹסַת אֶהְבָּה
יוֹם טָרָם פָּנָה
עַל מִיטַת הַקְּפִיצִים
בְּחֹדְרֵי הַשֶּׁקֶט

כִּפָּר עַל שְׁפָתֵי
סִכְרָה אֶנְחוֹת לִי
חִידָה עַד הַיּוֹם לִי
מָה אֶכְפַּת לָךְ הִיָּה
שֶׁהִנָּעַר בּוֹעֵט

יִתְעַנֵּג וְיִשְׁמַע
שֶׁבַּ יוֹמָנוּ נוֹהֵר
עַז נִפְרָדָנוּ חֲבוּק
בְּצֵר לִי זֹכֶר

שְׁעָה אֵין כְּמוֹתָהּ
בִּי מִתְנַגֵּן כֹּה אֲבוּד
הָעוֹנֵג הִיָּה

* / רונית בכר שחר

אָפּלוּ שְׁהַסְדֵּר הִיָּה
כְּבַמְחִנָּה אֲמוּנִים צָבְאִי
לָרַגַע חֲשַׁבְתִּי שְׁלִפְקִיד הַקִּבְלָה
יֵשׁ סִמֵּל אֶס אֶס עַל דֵּשׁ הַגִּ'קֻט
אָבֵל לֹא הִיָּה לוֹ בְּאַמֶּת
אַחַר כֵּךְ עָלִינוּ עַל אוֹטוֹבוּס תִּיָּרִים
עִם מִדְרִיךְ פּוֹלְנִי שְׁהַגְזִים
בְּרָצוֹנוֹ לַהֲרָאוֹת לִנּוֹ אֶת
יְפִיָּה שֶׁל וִרְשָׁה
אֲתֵרִיָּה הַהִיסְטוֹרִיִּים
שֶׁפָּאָרוּ זְכָרוֹנוֹתָיו
וְלֹא אֶת אֵלֶּה שֶׁלֹּא
וְאֲנִי כַּעֲסֵתִי שֶׁבִּגְלָלוֹ נֶאֱלָץ לַרְאוֹת
כִּמָּה יָפִי הִיָּה בְּפּוֹלְנִים
כָּלֵם שֶׁתִּקּוּ נִכְנְעוּ לַגַּחְמוֹתָיו
וְרִק אֲנִי שֶׁהִרְחַתִּי אֶת זַעְתּוֹ שֶׁנִּדְפָּה
מִחֲלָצוֹתָיו שֶׁנִּתְפָּרוּ מִבֶּד סִינְטִי עֲלוּב
כִּשְׁכֵּל מָה שֶׁהִיָּה לִי חֲשׁוּב
נִלְקַח מִמֶּנִּי אָפּלוּ זְכָרוֹנוֹתִי
שֶׁגַּם אוֹתָם שֶׁכָּתְבוּ אַחֲרֵים
כֹּל מָה שֶׁרָצִיתִי שִׁיעֶצֶר
שֶׁאַרְד מִהַאוֹטוֹבוּס הַזֶּה שֶׁלִּפְתַּע נִרְאָה לִי
כִּקְרוֹן רִכְבֶּת
כִּשְׁכֵּלֵם שֶׁאֵלּוּ לָמָּה הִיא עוֹזֶבֶת
בְּזִמְנִי שֶׁיִּרְדֵּתִי מִמֶּנּוּ וּמִצָּאֵתִי לִי נִתִּיב הַלִּיכָה
אַחַר
שָׁבוּ הַשֶּׁקֶר לֹא יִחַזֵּר
אַחֲרִי

וְאֵז טִסְנוּ לְוִרְשָׁה
מוֹזָר
כְּמוֹ עֲלִיָּה לָרֶגֶל לְמִקּוֹם קְדוֹשׁ
אֶךְ אֲכַזֵּר
וְהִיָּינוּ כְּלָנוּ בְּמִלּוֹן גְּבָה קוֹמוֹת
בְּבִקְרִים אֲכַלְנוּ אֲרוּחוֹת דְּשֻׁנוֹת
וְחֲשַׁבְתִּי עַל רַעֲב
וּבְצִהָרִים שׁוּב וְנִזְכַּרְתִּי מָה נִחְרַב
וְאֵז הֵם הִתְחַתְּנוּ בְּבֵית הַכְּנָסֶת
שֶׁהִפְכוּ לְאַרְוֹת סוּסִים
וְאַחַר כֵּךְ בֵּית כְּנָסֶת שׁוּב
אוֹלֵי אֱלֹהִים הִיָּתָה שֵׁם
אוֹ שִׁסְתֵּם כֵּךְ זֶה קֶרֶה וְמָה זֶה חֲשׁוּב
אוֹלֵי הַכֹּל בְּכָלֵל סֶתֶם
כִּכָּה קוֹרָה כִּשְׁהַגּוֹרֵל נִסְתֵּם
דְּפִי הַהִיסְטוֹרִיָּה מִחֲבָרִים
בְּלִי שׁוּם הִגִּיוֹן אוֹ סֵדֶר
כְּמוֹ הַנָּשִׁים שֶׁעָמְדוּ מֵעַל
בְּקוֹמָה הַשְּׁנִיָּה
הַגְּבָרִים לְמִטָּה כְּמוֹ חֲשִׁיבוֹת גְּדוֹלָה
יֵשׁ בָּהֶם אֶךְ לֹא בֵּן
חֲשַׁבְתִּי עַל הָאֲרוֹה וְהַסּוּס
שֶׁל סָבָא נָתַן וְהַסּוּס שֶׁל סָבָא פָּפוּ
וְאִיךְ קֶרֶה שֶׁלִּשְׁנֵי סָבִי הֵיוּ סוּסִים וְהָאֵם זֶה
יֵד הַמִּקְרָה אוֹ מֵאֲרַע שֶׁאִינוֹ סֶתֶמִּי
שֶׁנִּכְנָס דֶּרֶךְ קִירוֹת הַסּוּסִים
בְּסֶךְ הַכֹּל הִיָּה נִפְלָא

געגוע / לילך מאיר

לשליח יד?
לחבֵק?
להסס, לגשש.
להצמד לצד הנגדי של המטה,
להתגעגע נורא,
אל מי שנמצא ממש לידך.

להמנע מקֶשֶׁר עין
לדבר רק על מה שצריך
סביב - סביב
בלי קו ישר.

ללכת על חבל דק
לברר מלים
ללכת על קוצים.

להמשיך להתגעגע
נורא
אלינו
ל'אנחנו' שלנו.

אחרון הקצים / רם הרשטין

אֶל עוֹלָם הַשָּׁקֶר
הִגַּעְתִּי עִם אִמָּת
מְלִיָּה בְּמִשְׁק כִּנְפֵי מְלָאךְ
מְסִיר בְּמִשְׁעוֹלֵי חַיִּי
אוֹחֵז לֹא נוֹגֵעַ בְּזִיו עֲלֻמִּים

וּבִתָּם כָּל חֶסֶדִי
בְּקִלְפוֹת שִׁפְלֵי מַעֲשֵׂי
בֵּין הַגְּלוּי לַבְּדִיָּה
עַד לְרַגַע הַהוּא
בּוֹ אֲחִזִּיר נִשְׁמָה

יַעֲצֵם עֵינָיו מְלָאכִי
יֹרִיד דְּמָעָה אוֹ שְׁתִּים
יַעֲוֹף אֶל
אוֹר אֵינְסוֹפִי

עוֹף לְשִׁלּוֹם מְלָאכִי
וְתַעֲמֵד לְגוֹרְלִי
כְּאַחֲרוֹן הַקִּצִּים

רחוקרוב / טליה בירקאן

מאמינה לגעגוע

כי לקחו הציפורים את פרוגי הלחם
שהשאירו עמי ותמי
לסימנים.

ומהנותר כמיהה ונפילה
אל הבור העמק של החסרון
של התתן
של התפלתן
של החלל הפנוי

פאני-יקה ביער לא נודע.

אלה נעלם
אל מקום שאין בו זמן ואין בו נפח
רק חור שחר מעבר לפוכבים ולאור
זמן שאין בו זמן
נצח
של מקום
משכר באינו

מעבר לגעגוע

געגועים/ תמר מחלין

הם מתהווים ומתעצמים
בקרבי -
הגעגועים ליקירי
שמותם קודח בלב
חלל בוער.

געגועי מתעצמים
עם חלוף הזמן -
לא מרפים, מתפשטים
כעשבים שוטים,
ואני בצער מגלה
שאין בכוחי לעקורם.

הם כבדים, אכזריים -
שולפים צפרנים
ושורטים בקירות בטני ,
מטפסים מעמק הראות,
פוצעים את גרוני.

ובפרץ אדיר של רגשות ,
מטשטשים לרגע
את האור.

אבי / כוכבה שניידר

אבי

יפה התאר והמראה,

איש עבודה קשה.

מבקר עד ערב התמסר

לחנות המפלגת הקטנה.

בחצר ביתנו הלך כמו גביר,

זמר ושרק שירים בלדינו

ומחזות זמר נשאהב.

לעתים אף רקד סטפס

בסגנון פרד אסתר והאחים ניקולאס.

אבי דבר שפות למכביר

ולכל אחד בשפתו.

לעצים דבר בלשונם,

נגע בכל פרי נולד,

עטף בשקית ניר,

שמא יאכלו המזיקים

את מה שעל העץ נותר.

בכל פעם שיצא לחצר הבית,

לבש למתניו מכנסי חאקי דהויים,

סנר כחל על גוף

חשוף ושמיר,

שקוע בעולמו

עת מנוחה.

מתבוננת בו מרחוק.

לעתים מחיכת לעצמי,

מנציחה בלב

את הפשטות,

את אורו המיוחד

ואת אהבת האדם בו.

לחיות את הרגע,

לשמח עם מה שיש,

לשרק ולזמר גם כשקשה.

לרותי / מינה גורל

רותי אהובה,
האם את זוכרת את הפסנתרן מהמלון
בדוברובניק?
הוא נגן כל כך יפה, שרצינו לבכות.
זוכרת את שתינו יושבות במרפסת של
המלון, שותות קפה, מעשנות וצוחקות?
זוכרת את הים?
נכנסנו למים והם היו קרים.
צחקנו מקר ומתנאה.
שחקנו פינג-פונג ואני נצחתי.
רותי,
עברו מאז שלושים שנה ואת כבר מתה
עשרים שנה.
כל כך הרבה עבר עלי ואת אינך לספר לך
לא מספיק אמרתי לך, שאני אוהבת
לא ידענו, שהזמן שלנו יחד הוא זמן שאול.
נשארו לי הזכרונות והגעגועים
לחברה שהייתה לי כאחות.
היי שלום רותי,
נפגש מתישהו בעולם הבא
שמרי לי מקום לידיך,
חברתי הכי טובה.

שני חוטים / דורית לרמן

שְׁנֵי חוּטִים
יוֹצְאִים מִמְקוֹמוֹת שׁוֹנִים.

אֶחָד מִתְפַּתֵּל,
הַשֵּׁנִי מִתְקַרֵּב.

לָרַגַע
נִדְמָה
שֶׁהֵם נִפְגָּשִׁים.

אֲכֹל נִשְׁאֵר
בִּינֵיהֶם
רוּחַ קָטָן.

אִישׁ אֵינוֹ רוֹאֶה אוֹתוֹ
מִמְרָחֵק.

רַק מִי שֶׁעוֹמֵד מִמַּשׁ
בֵּינֵי הַחוּטִים
יֵדַע:

כְּדִי לִהְיוֹת קְרוֹב
לֹא תָמִיד
צָרִיךְ לִגְעֵת.

לִפְעָמִים
דִּי בְרוּחַ
שָׂאִי אֶפְשָׁר לְהַפְסִיק
לְהַרְגִישׁ.

שירת זהות: חמישים וארבע שנים/ יעל גלי

כי בין הדפים התגלה
אודי עם העינים והכנפים הכחלות -
זה שאבד את הכנפיים,
ואודי שקבל את הכנפיים
של אבא ואמא מתחת לשכינה .

חמישים וארבע שנים,
נראה כי כלם ראו את לבו דרך עינו ,
אך הוא – לא ראה,
אולי דווקא כי כלם ראו אותו .

חמישים וארבע שנים
הוא הנראה, שאינו רואה,
אותי לפעמים בחגים, אפילו
בחג ההלדת שלי.

אבל אמא ראתה אותו,
ואבא משכבר הימים, תמיד דבר על
החסכים
מילדותו.

ואני עם לכתך ,
בין הדפים שהשארת,
התחלתי לראות מחדש
אותו ואתכם.

שמש תאומה/ יותם שפירא

אל תהה לי ירח ,
אל תשקף את האור שלי.
אל תהה לי ארץ ,
אל תחוג סביבי .
היה לי שמש תאומה,
יחד לזרם ,
יחד לשקע.

* / יפה חכמון

את ילדותי
צבעים רעננים הבאת לפתחי
לתוכם חלחל גון כהה
שהביאה עמה העננה
עת התבשרנו...
והנה המרקם השתנה
לא הנחת אחי רוחנו להעכיר
בדיחות על מחלתך חברת למכביר
הבית התמלא חדוה
שקק חיים
יצקת מלוא אהבה
שירים ורקודים
חיי משפחתנו
שזורים היו בהרמוניה
עם שכוונתנו
עשיר היה עולמנו
שוררנו גלמנו דמיונות
הפלגנו בדמיונו
מילאנו יומנים ומחברות
הקוסקוס והגפילטע פיש הגשו יחדו
כל המראות צפות עכשו
את ילדותי
עצבת חיי ואישיותי

אחרי שהלכת / ריטה סבר

נשארתִי לְלֹטֶף
אֶת פְּלוֹמֶת הַדְּמָדוּמִים
שֶׁל הָרִים כְּחֵלִים סְבִיב סְבִיב.

עָרְגָה דְּמוּמָה
לְחֵלֶק אֶתְךָ
שָׁעוֹת, מְרָאוֹת,
סוּפָה וְרֹגַע,
יְאוּשׁ וְנַחֵם,
עֲדָנָה, שְׁפָעָה,
טְרוֹף וְטֹהַר,

בְּיָדָה הַרְכָּה
שֶׁל צֶנֶת הָעָרֶב הִירוּשְׁלִמִית.

מתגעגעת / חגית בת - אליעזר

אני רוצה שהלדה תכאיב לי מאוד
להמחיש את הכאב הנפשי,
אשר גורם לי הרחוק ממך,
משחזר מחלפות שערך,
מתני פניך המעגלים,
ומהאשר החרף והחד משמעי של קרבתך.

להתרחק / ברכה הבר

פּוֹרְשֵׁת אֶל הַקֵּטֶב
לְנוֹחַ מִהַקְרֹב,
לְחוּשׁ אֶת הַזֶּךְ
לְהִטֵּהר מֵאִפֶּר.

בּוֹרַחַת מֵאֶרֶץ רוֹתַחַת
אֶל עֲרֵבוֹת הַכָּפֹר,
מַעֲט לְרַחֵף
לְשִׁמֵּט אֶת הַכֹּל.

מִתְנַתֶּקֶת מִהַכְבָּלִים,
עוֹטֶפֶת עֵינֵי בֶלֶבָן
מוֹחֶקֶת הַרְהוּרֵי שָׁחַר-
פּוֹרְשֵׁת אֶל הַקֵּטֶב
כְּדִי לְחַזֹּר!

גלדי חיים / שרה זמירה איזקס

הלכתי בשדות נוגים,
ממירה כבוד מלכים
בחוצות ריקים....

שעון החול אצל
במדרונות שלכת,
ורק הבטול נצנץ
בגאיות צמרת.....

יד נתקה ממקורה,
בלטוף של תכלת,
חשופה בצריח של יום,
בחיות נגלדת.

"יעריר" (יער עיר) / אבינעם ווקר

יער

מִצְפָּרִים עַל נְשִׁמִּים כְּחוּשִׁים

אֶצְבְּעוֹת רוֹעֵד צֶאן

הֵנָּה כָּאן

הַמֶּתֶן

נֶשֶׁב

עיר

עַל מְצוּדָה

בָּהּ כָּל הַשּׁוֹנָאִים הָאֲדִישִׁים

כָּל מִי שֶׁשִּׁפְּטָה לְרַעַה וְלֹא פִגְשָׁתָּ

כָּלֹא הָאֲנָשִׁים.

בהשראת "נוף מיוער ורועים" – פול בריל, 1620

חגיגה/ ספיר קייזר

מיץ תפוח
לא רצה לצאת
הוא רצה שהנמר
והסוריקתה,
החברים,
שילכו כל אלה.
אבל למה הם לא קרובים? חשב.
החברים חשבו-
מיץ תפוח שותק,
שותק מאד,
הוא קשה.
אבל תפוח,
לא יכל לצעק,
אז הוא בחר בשתיקה.
וכשכבר צעק,
"אני רוצה להיעלם"
ואליהם יצא
הם העריכו מאד,
וגם ערכו מקר חגיגה.
הלואי שהיית שומע
כשאני שותקת,
וחוגג אתי,
גם כשאני בוכה.
מתי נצא למסבת החיים?
אל תסתור.
ולא אבחר בשתיקה

ילדי מפתח / ערן אופיר טורנר

לא ידעו טריקה.
גם לא גאלה.
הם ידעו
בית ריק,
אכל קר,
ושעת הבדידות
מתארכת.
ועכשו,
קשהוא איננו,
דלת נעולה.
נשימה כבדה.
חזון העצמות היבשות.
חזון התקוה.
חזון הבית המואר.
ופתאום
כל הדברים החשובים ההם,
כל הפגישות,
כל סדרי העולם,
מתכנצים לכמיהה
אחת:
ששוב.

מחפשת זכרונות / דנה אדרי פינבלט

מחפשת זכרונות
למי יש?
אולי אמציא כמה יפים
שלי נעלמו..
אולי שכחתי אותם
אולי בכלל לא הייתי פעם
אבל עכשו אני בת 50
מנסה להזכר בילדה שהייתי
קמצוץ זכרונות יש לי
כמו מלח דהוי על מלפפון
והשאר ארוזים טוב טוב בתבה
כמו דגים מגלגלים בנורות עתון
עכשו אני חזקה לפתח אותה
אבל אני לא מוצאת...
מחפשת זכרונות
למי יש לתת לי זכרונות יפים
שארגיש אהובה

דממת הבית/ אסף קורן

השתיקה בינינו היא מלחמה קרה.
דם לבנו חם
אבל לא רתחנו
העינים יוקדות אש ,
ואנו כמו שני דרקונים במאזן אימה.
אימה הופכת לדממה, והקול נשמע עד בית
הדין.

לחוד ואחד / אסתר קאפח

מנגינת הבית
משדרת
בשני קולות
חושבים אחרת
פועלים שונה.
זכר-נקבה בראם
להיות אדם.
הפסיפס מתרחב
יחד משפחה
ואני נגינתם .

פרידה / מיכל בינהיים

אהבתי אותך
כמו אם את ילדה.
אתה עבורי
תותר כך
לעד.

אה, הסיים כגלים הזורמים ,
לבסוף הם באים והולכים.
כך גם אני,
באתי,
והלכתי.

עבורך אהיה מעתה,
רק צל
חולף
של חיוך
אמתי
שבלב.

שם לי תחכה / רחל אשד

בספין המטבח נחתכת דממה
אין נדון לספין, שליפה מהירה
והבית נחצה בין מה שיהיה
ומה שהיה, ובאמצע חיי
גדר תיל גבוהה, נתלית להציץ
כמשה על ההר
בארץ האין אליה הגעת
זוקף את אזניך
שם לי תחכה עד עולם.

שמיכת אהבה ריקה/ספרי עתון 77, 2023

ללא שם / אבישג מטלון

"אני לא מתכננת למות כל כך מהר"
כך אמרת
ושבוע אחר כך התעופפת והמשכת
ומאז אני מרגישה אותך בדברים הגדולים
וחוסרת אותך ברגעים הקטנים.
בשיחה עם הקפה שלפני שבת,
בבקור מדבר,
בסערות הנפש,
בהשתקפותי בך.
כל הנחלים זורמים אל הים
ואת, זרמת אל העולם.
מוזר להרגיש אותך כך, איננה אבל נוכחת
כל כך.

דממת השלחן/ תמר דוד- כריספי

השלחן שנפתח בַּחגים וּשְׁמֵחוֹת,
זְכֹר יָמִים טוֹבִים,
נוֹתֵר מֵיָתֶם עִם הַשָּׁנִים.

נוֹתֵר שֶׁלֶחַן גַּעְגּוּעִים
לְצֻחוֹקֵם הַזֶּה שֶׁל יְלָדִים
לְשִׁיחַ שֶׁל מְבַגְרִים,
לְזוֹ שִׁישְׁבָּה בְּרֹאשׁ הַשֶּׁלֶחַן
בְּחֶסֶד וּבְאַהֲבָה.

לֹאֵלָה שֶׁבָּגְרוּ וְאִינָם,
לְיָדַיִם שֶׁנִּשְׁזָרוּ זֹכֵר בְּזוֹ
וּלְרִיחוֹת תְּבַשִּׁילִים.

סָגוּר, דּוֹמֵם, נֶצֶב שֶׁלֶחַן
בְּדָד בְּחֶדֶר,
וְקוֹלוֹת הָעֶבֶר
דוֹעֵכִים בֵּין הַפְּתִילִים.

כל עוד / יעל שרף

כל עוד הִיְתִי חוֹף
הִיְתִי יָכוֹל לְשַׁחֹת אֵלַי גֵּב
לְהִיּוֹת בְּשִׁפְלֵי בְּגָאוֹת
לְהִתְיַבֵּשׁ אוֹ לְעֵלוֹת עַל גְּדוֹתַיךְ
לְכַרֵּז בְּעֵז
אֲנִי זָמֵנִי.

כשגזע נופל בתוך יער / נגה רובין

כְּשֶׁגֶזַע נּוֹפֵל בְּתוֹךְ יַעַר, אוֹמְרִים
לֹא נִשְׁמַע הַד קוֹלוֹ.
רַק הַטַּחֵב לַמַּטָּה נִדְחָס וְקוֹרְאִים
הַעוֹרְבִים מֵעֲלָיו. וּבְלִיל

הָאֲחֵרוֹן מָה יֹאמַר הוּא
לְמִי אֲשֶׁר לֹא הֶאֱזִין לְקוֹלוֹ מֵעוֹלָם?
צִמְרָתוֹ הוּא כּוֹפֵף וְרוֹאֶה לְמוֹלֵו
בְּשִׁלּוּלִית אֶת עֲצָמוֹ מִמִּלְמַל וְנִכְלָם.

שְׁהֵרִי הוּא עֶמֶד זְקוּף-קוֹמָה יוֹם וָלֵיל
מִשְׁתַּק וּמִשְׁתַּק בְּלִי תַכְלִית, בְּלִי מוֹדַע.
הוּא כָּעֵת אֶת נִסְרֹת חַיֵּיו מִמּוֹלֵל
בֵּין בְּדִיו. אִם הִיָּה הוּא אוֹ לֹא מִי יֵדַע?

* / אנה סיטרמן לסרי

כָּבֵר
לא
חושבת
עליך.
לא
זוכרת
את מראה פניך
היפות.
את עיניך כגלי הים
סוערים
עד תם.
את ידיך הגדולות
המחבקות
את נפשי
הפצועה.

* / עדי שמעון אלון אלקלס

לזכרה של הדס מלכא לוחמת משמר הגבול

עורי התעוררי
אל תרדמי
גם לא
שנת חורף
של דב
מקיץ מחלום
בקטבים
אני בצפון
או בדרום

געגועים / חנה קב-רוט

געגועיך יוצרים שירים
שמ'שאים
את האהבה והקאב
על כנם
בעינם
באינם.

שיבה / יורם יגאל

אהבתי את צחות עורך
אהבתי אחת שחרת המבט
בעורך הזועק בלבנו
בעיניך הכהות השחרות
אהבתי אחת ויחידה
אהבתי לא פסקה
עת
שיבה
בשערך נזרקת
אי שם במרחק

השקט שבתוכך / אייל משה לוי השלישי

בתנועה מעגלית מתמדת,
פניך ממיכות, אור מפיצות.
לרוח נתת יד מחבקות,
ברחבת הרקודים רוקדת
ברגעי קסם אפק נושמת-
הדי הזמן: די.גי. בתחפשת.
מוצאת שקט בתוכך מול ים,
כלך באהבה מתמסרת.
נהר ירדן אותך עוטף,
שרה, נעה, זוהרת,
ברגע שלווה מתנהלת.
כוכבי הרקיע מנצנצים,
ואת ממרומיך מביטה-
נושאת תפלה חרישית,
והשיר בך עוד מתנגן.
נהר ים בך נפגשים
ברקוד שאיננו מסתיים,
כל עוד נפשך פועמת.
השקט שבתוכך גובר
ברגעי אשר קסומים,
בתוך כל הרעש
שמסביבך.

קרוב / ארנינה קשתן

יָדָךְ

הַמִּנְחָת בְּפִשְׁטוֹת

עַל מַעְרָמֵי הַמְהָרָהִים

מִזְרִימָה בִּי שְׁקֵט

אֶצְבְּעוֹתֶיךָ

הַדּוֹמָמוֹת בְּחֶבֶה עֵתִיקָה

אֶת קֶרְבָּתְנוֹ

מְלָבוֹת אֶת אֶהְבֵּתִי

הֶבֶל-פִּיךָ

הַמִּנְדֵּף אֵלַי שְ�נוֹת יַחַד

שְׁאִישׁ לֹא יָבִין

מִמַּתִּיק מֵאֵד אֶת הַתְּכָלוֹתֵי

הַיְדוּעָה מֵרֹאשׁ

שְׁעָרְךָ

שְׁדִלִּילוֹתוֹ הַגּוֹבֶרֶת

אֵינָה פּוֹרַעַת אֶת לְטוֹפִי

חוֹמֶק בְּהִתּוֹל מִכָּר

מֵאֶצְבְּעוֹתֵי

הַמַּתִּימָרוֹת לְרֹסְנוֹ

כְּמִימִים יְמִימָה

לַחֹשׁ מְלוֹתֶיךָ

הַמְּפִיקוֹת

שׁוֹב

פְּלִיאֹת קֶטְנוֹת

מִדִּיר

לְרַגַּע

דְּאֵגוֹת מִתְמַשְׁכוֹת

מִלְבִּי

הַחוֹשֵׁד בְּהִתְקַרְבוֹתוֹ הַוּדָאִית

שֶׁל מוֹעֵד הַסִּיּוֹם

שֶׁל כָּל זֶה

וּבְעוֹדְנוֹ מְכֻסִּים

אֶת צְמֻרְמֶרֶת הַחֶרֶף הַקָּרֵב

בְּשִׁמִּיכַת הַתְּלַכְדוּתְנוֹ הַתְּמִידִית

מִחֻמִּיקִים בְּיוֹדְעִין

אֶת הָאִימָה הַצְפוּיָה

אֶל מַעְבֵּר לְקִירוֹת הַמַּדְמִים

שֶׁל מוֹגְנוּתְנוֹ

נוֹקֵשׁ גֶּשֶׁם רֹאשׁוֹן דְּקִיק

מֵעַל רִאשֵׁינוֹ

מֵעֲלִים אֶת פְּעִימַת הַחֹשֶׁשׁ

גּוֹבֵר עַל תְּקֻתוֹק הַמַּחֵר

מְכַנֵּס אֶת הַמִּית הַלָּבֵד

שְׁמִישָׁהּ מִשְׁנִינוֹ יָדַע

אֶל חֲבוּק שֶׁל עֶכְשׁוֹ

שְׁלֵעוֹלָם לֹא יִגְמֹר

געגוע / אפרת פז

מיים ארצי
חלום רחוק?
האם היא עוד מחכה לי?

מיים לי אם
לי כתינוק
האם לכל פחדים?

מיים קולי
עיר משתוק
האם עוד צעקה לי?

מיים כולי
צלילה עמוק
במלח נדודי

והשמש עולה מן האופק
ושוקעת אליו חליפות
מדליקה ומכבה עולמות וחיים
רקיעים, פרשיות ותקופות
וירח מלא בטי"ת ו"ו
מהתל כיציר מכשפות
אתר, בלעדיר, אתר, בלעדיר
קלות מחשבות ועפות
קלות מחשבות ועפות

מיים אהוב
חזיון מתוך?

האם אתה עוד מצפה לי?

מיים רופא
לי שבידוק
האם לכל פצעי?

מיים קולי
כמה שחוק
מה טעם עוד בפה לי?

מיים כולי
טבועה עמוק
בגל געגועי

והשמש עולה מן האופק
ושוקעת אליו חליפות
מפזרת, אוספת פינות, רגעים
נקודות, צבעים ומניפות
וירח חבא בסוף חודש
מצנע מעטפות
אתר, בלעדיר, אתר, בלעדיר
כלות השנים היפות
כלות השנים היפות

ריקוד / דבורה בר שיר

א.

בְּנִגּוּד לְשִׁמוּעוֹת,
אֶף דֶּרֶבֶן
מַעֲזֵלם לֹא יָרָה
אֶת קוֹצִיו.
לָמָּה לוֹ.

ב.

זֶה מוֹל זוֹ,
בְּצַעֲדֵי רִקּוּד
חֹזֵר, נִזְקֵר,
אֲנַחְנוּ נָעִים,
מְקַדְּשִׁים מְרוּחַ.

ג.

נִתְקַרֵּב - נִדְקֵר,
נִתְרַחֵק - נִתְקַרֵּר.
שׁוֹפְנָהּ אוֹאֵר,
כִּי אוֹ קֵי,
יִשְׁאֵר מֵאִשָּׁר.

ד.

כָּמָה הֶכְרַחֵית
לְרִקּוּד הַדֶּרֶבָּנִים
קִרְיוֹת הַחֶרֶף
בְּפִרְנֵק פּוֹרֵט
עַל הַמִּין.

ה.

גַּם כָּאן,
בְּאֻמְצֵעַ הַשָּׂרֵב,
קוֹצִים, לָרֵב,
הֵם רַק אֶלְתוֹר רֶךְ
עַל גְּעֻגוּעַ.

מה תבקש לנצח? / שוקי גוטמן

מה תבקש לנצח?

חית שמש מוארת,

מחשכי ליל רומנטי,

גאלת רפוי מטהרת

ומטר מלים חמות.

מה תבקש לנצח?

ריחות הדר פורח,

הומור מפציע רקיע

ותם שירה צחרה.

מה תבקש לנצח?

רוח טובה

וזכרון.